

La Paraula Feta Carn

Martha Wilcox

La Sra. Eddy diu (CiS 241:17), “L'error de tots els temps és predicar sense pràctica,” volent dir que declarar la Veritat sense fer-hi anar de bracet la seva expressió visible, concreta i pràctica, és l'error de tots els temps.

“Déu parlà,” i la Seva Paraula agafà cos de manera concreta. Creure's que hi pot haver comprensió sense una expressió definida i concreta a la consciència humana és creure's allò que no és veritat.

La forma veritable, és clar, no està limitada ni va lligada amb res, però se'ns presenta amb aquestes característiques materials. La Veritat s'ha de manifestar de manera concreta, i no pot fer-se visible de cap altra manera. La Divinitat agafa cos en expressions humanes concretes que són constantment transformades per l'ideal.

La Sra. Eddy diu (CiS 353:1), “El Cristianament i científicament real és l'irreal sensual.” La vista que ara tinc és la vista real; la Ment que ara tinc és l'única Ment; el meu caminar és l'única Vida conscientment activa. Haig de capir que **l'ésser real i l'ésser concret que ara mateix sóc, és el mateix ésser**. De què ens serviria capir la Veritat, si no fos feta experiència humana o vida diària?

De què ens serveix estudiar i aprendre que l'ésser és perfecte, harmoniós i que vivim en un univers de baldor, si saber aquestes veritats no enriqueix la nostra vida diària, agafant cos de manera manifestada i concreta? Podríem aprendre què és l'ésser perfecte, l'harmonia i la baldor, a part de la seva manifestada, perfecta, forma concreta? No arribar a aquest raser és romandre a nivell de creença.

Com a Científics Cristians maldem per capir el nostre ésser i la nostra vida real, per a què puguin agafar cos a la nostra vida diària.

Capir de forma concreta és la prova de la demostració, i van sempre plegats a la consciència, són un, inseparable i indivisible; **el real és sempre pràctic**.

El discerniment de la Veritat ha d'anar, per força, de bracet de la

manifestació concreta. **Només el fals sentit ens diu que podem saber la Veritat i no copsar-la de manera concreta i clara.** Algú pot dir, “Puc anar a la meva cambra i discernir la Veritat, i no en vull saber res de les anomenades coses materials.” El problema de l'ésser ha de ser solventat de la manera que Jesús ensenyà i exemplificà.

La Veritat de la baldor que hi havia a la consciència de Jesús, s'expressà de manera manifestada i concreta, el vi, els diners dels impostos, els pans i els peixos, demostrant així que la Divinitat, la Realitat, es manifesta com proveïment a la consciència humana.

La Sra. Eddy diu, (CiS 442:22), “El Crist, la Veritat, els hi forneix als mortals nodriment i vestit temporal fins que la materia (la percepció material) transformada per l'ideal, desapareix, i l'home és (s'adona que és) nodrit i abillat espiritualment.”

Hi ha estudiants entestats que la Veritat o comprensió pot manifestar-se a la consciència de manera abstracta, sense anar de bracet de cap expressió palpable. Això és impossible, perquè **la Veritat infinita és l'ésser concret.** Creure's que n'hi ha prou amb la comprensió o la intuïció espiritual, sense la prova o demostració que hi va de bracet, o creure's que n'hi ha prou amb la comprensió o la intuïció espiritual per a ser salvats, és seguir només part dels ensenyaments i de l'exemple de Jesús.

La comprensió i la pràctica o demostració visible són una sola cosa i inseparable, són simultànies. Fer-nos nostra una pràctica que ens meni vers la realitat, en lloc de basar la nostra pràctica sobre la nostra Realitat, plenitud i perfecció present, és mal entendre el Principi que Jesús exemplificà amb el seu adveniment a la terra.

La Ciència Cristiana es fonamenta sobre l'Ésser perfecte manifestat. **Fóu perquè Jesús capí i declarà que ell era la Vida, la Veritat i la Via, la manifestació concreta de Déu, que fóu bo de demostrar, o de fornir-ne la prova.**

En tots els casos Jesús féu palesa la unitat de la comprensió de l'ésser perfecte i de la concreta demostració que hi va de bracet. Mai no va basar la seva pràctica sobre la creença que era un ésser humà fent camí vers el Crist, ni mai va creure que algun dia esdevindria el Crist. No, **ell era el Crist, i el**

Crist s'ha de fer palès, s'ha d'expressar com un ésser concret.

Jesús practicà des del punt de vista de la seva divinitat, des del punt de vista que era el Crist, i fôu perquè començà de manera adient que la seva veritable humanitat expressà la seva divinitat. Jesús no va renunciar mai a la seva humanitat, ans l'expressà anant d'una glòria a una altra, sempre endavant i enlaire fins a la resurrecció i l'ascensió.

Jesús va demostrar i manifestar el Crist. Nosaltres hem de fer el mateix. **Hem de copsar que la nostra manifestació real i perfecta ja és un fet, altrament no tenim cap Principi per demostrar.**

Déu, l'Ànima i el cos, una unitat, s'han de fer palesos com la Ment i el cos que ara som, o el què anomenem ésser humà; i **tret que practiquem, tinguem fe i ens refiem de la nostra manifestació real i perfecta, com podem demostrar que existim com el Fill de Déu?** Que un estudiant assumeixi la posició que no li cal capir ni demostrar, el situa en la posició de fill de Déu, però inexpressat, i doncs, desconegut.

Seria com tenir el cel sense tenir la terra, i això és impossible. El cel i la terra coincideixen, i de la mateixa manera, la Divinitat, la Realitat, i la humanitat, un grau manifestat de la Realitat, coincideixen i són indivisibles.

A Joan 1:1 hi llegim, “Al principi hi havia la Paraula, i la Paraula era amb Déu, i la Paraula era Déu.” “I la Paraula es féu carn,” vol dir que Déu, la Ment individual, es manifesta a Si Mateix com la consciència individual o l'home individual, que veiem com la humanitat.

“La Paraula” és el Crist, i el Crist és allò que la Ment conscientment és; el Crist és la idea Divina, existint de manera concreta com la salut, l'harmonia, la vista, l'oïda, la forma, totes les quantitats i qualitats que ara són. **Ens cal admetre que són reals, i aleshores podem demostrar que són imperibles, inalterables.**

“La Paraula feta carn” no vol dir que el Crist, la idea divina, es fes palesa com un estat personal, corpori i mortal. No, això és un malentés de la realitat de les coses a l'abast. “La carn de la Paraula” són les evidències concretes que fan palesa la Paraula, o el Real perfecte a l'abast.

Jesús demostrà que “la carn de la Paraula” era a l'abast com oïda i vista imperibles, plenitud i proveïment. “La carn de la Paraula” es féu també palesa com el seu ésser o cos incorpori, eteri, incorruptible i immortal.

Hem d'esguardar més enllà i per sobre de l'evidència dels sentits materials. “La Paraula feta carn,” ens diu la Sra. Eddy, és la Veritat “feta pràctica.” O és la Veritat o comprensió feta palesa, manifestada com vida o pràctica activa. “La Paraula feta carn” és la Veritat demostrada o feta palesa de manera concreta. És la Veritat, o Realitat, manifestada a la pràctica o vida diària.

Pel què fa a la pràctica de la Ciència Cristiana, “la Paraula” de la Veritat és la comprensió, i la “carn de la Paraula” és la pràctica o l'evidència concreta demostrada. Fem memòria que **allò que es manifesta i la seva manifestació és una i la mateixa cosa**, i parem esment de no separar mentalment la comprensió de la seva carn concreta, o sigui, de la seva pràctica o de la demostració i la seva evidència.

La comprensió i la pràctica coincideixen. Són una unitat a l'Ésser, són indivisibles, inseparables, indissolubles.

“La Paraula feta carn,” és la Divinitat manifestant-se com la humanitat, manifestant-se com la **veritable** humanitat. No posem mai més cap separació mental entre la nostra divinitat, que és la Realitat, i la nostra humanitat, perquè això ens paralitza.

No és gens estrany llegir als diaris que una persona ha traspasat pobra, enfredorida i afamada, malgrat tenir tots els mitjans a mà per viure allerada. El fet de tenir diners no té cap valor pràctic pel miserable, perquè no és bo de bescanviar els diners per coses que li calen, com ara menjar, escalfor i roba. El miserable pot comptar els seus diners un cop i un altre, però fins que no es desempallega d'aquest tel mental que separa la seva riquesa de la seva vida diària, fins que no foragita la creença que no li deixa bescanviar els diners per coses pràctiques i concretes, aquesta riquesa no té cap valor pràctic.

Pot ser també, que capim prou bé la nostra realitat, la nostra divinitat; podem llegir-ne molt, escoltar conferències esplèndides que en parlen; podem imaginar-nos harmonia i bonesa; i tanmateix viure patint discordança, malaltia i limitació, com el miserable. Ben sovint cloem la

nostra tasca mental, tanquem el llibre, per a tornar tot seguit a les nostres inharmonies. Per què?

Per culpa de la nostra separació mental, per culpa del sentit de separació entre la comprensió del què realment som, i la nostra manifestació concreta o humana. Per culpa del malentès que tenim de nosaltres mateixos, no ens creiem de cor que la nostra humanitat sigui la nostra Realitat. Aquesta separació, és clar, no existeix. **Allò que som ara és la Realitat, vista encara humanament.**

La Sra. Eddy diu (*CiS* 353:1), “El Cristianament i científicament real és l'irreal sensual.” Si capíssim del tot aquesta declaració, sabríem que **el Real a l'abast, un amb la seva concreta manifestació, té el poder, en si mateix i de si mateix, d'expressar-se i demostrar-se en tota la seva perfecció.**

És perquè separem la nostra humanitat de la nostra divinitat que no som bons de practicar la nostra divinitat. La falsa creença que la divinitat és realment una cosa i la humanitat concreta n'és una altra del tot diferent, no és una bona manera d'encetar la nostra pràctica. Aquest error d'entrada ens separa de la divinitat, ens separa d'allò que és justament la demostració concreta.

La ciència del nostre ésser perfecte només té vàlua pràctica en la mesura que expresseu més salut, riquesa i longevitat concreta.

La ciència de la nostra Divinitat hauria de fer-se pràctica tot vençant el neguit, la ignorància, el pecat, la malaltia i la mort.

El Regne “ha davallat a la terra com és al cel.” I “el mur que els separa s'ha esfondrat.” Ha estat esfondrat des de sempre, des del dia dels dies que el vel del temple fou esquinçat, i l'home esdevingué lliure d'entrar al Sant dels Sants.

SECCIÓ II

La Paraula Feta Carn . El Com de la Via

Hom pot preguntar, “Quina és la via, o quin és el mètode per a demostrar

concretament allò que és Real?”

És clar que el “com” fer una cosa, “la manera” de fer-la, el procés o mètode d'acomplir una cosa, s'ha de capir abans que l'acompliment pugui esdevenir-se de manera clara. Sabem que Jesús era la via, el camí exemplificat, i que exposà el camí o el procés per a tothom. I el va presentar amb aquesta exigència imperativa, “Heu de tornar a néixer.” **Aquest tornar a néixer és la descoberta de ser un ésser perfecte i immortal ara.** I que aquesta divinitat, a la pràctica, opera a la consciència com la humanitat.

Per a què poguéssim discernir el procés de renéixer o de descobrir la nostra realitat, Jesús exposà i desclogué grans veritats, i quan aquestes veritats o principis s'empren i s'individualitzen a la vida diària, fan efectiva la nostra nativitat a l'Esperit.

El mètode de Jesús a l'hora de la demostració fóu exposat a la seva declaració fonamental, “No he vingut a destruir ans a portar a la plenitud.” Aquest procés de portar a la plenitud en lloc de destruir, és tan essencial a la nostra vida diària i a la nostra demostració, com en fóu al temps del Mestre. El procés de portar a la plenitud en lloc de destruir, és el renaixement.

Portar a la justa plenitud fóu el mètode de Jesús. **Tornem a néixer o renaixem pel procés conscient i vital de portar a la plenitud.** Tant és el problema que ens encari, no hem de fer res més, tret de portar el fet a la justa plenitud. El procés de portar a la plenitud és adient per a tota cosa.

En imitar el Mestre, en emprar el Principi que exposà, ens adonarem que no hi ha mal que s'hagi de destruir. Ens adonarem que les obres del diable, les delusions, són simultàniament destruïdes o rebegudes pel procés actiu de portar a la plenitud.

Estic convençuda que no hi ha ni un estudiant entre cent que no estigui entestat que la ment que ara té és la ment mortal. L'estudiant pot haver declarat vint anys seguits, “Déu és la meva Ment,” però tanmateix encara es creu que la ment que ara té, és la ment mortal.

El nostre diccionari i el nostre llibre de text ens diuen que la ment mortal és el nom de la ignorància, i la ignorància és no res, res de res. **“El terme ment mortal implica quelcom que no és veritat i, doncs, irreal; i tal com**

s'empra a l'ensenyament de la Ciència Cristiana, vol designar allò que no té existència real.” (CiS 114:14)

Puix l'estudiant es creu que la ment que ara té, és la ment mortal, es pensa que se n'ha de desempallegar amb el tractament, i que si comença a desempallegar-se de la ment que ara té, comença a portar a la plenitud la ment que era és.

Només hi ha una Ment, i doncs, la Ment que ara tens és Déu, la Ment única. És cert que has de subordinar les percepcions carnals que en tens, però tanmateix, la Ment que hi ha ara aquí, és l'única Ment.

Tant és l'estat o estadi d'expressió, aquesta ment humana no ha de ser destruïda amb el tractament, ans, més aviat, amb el tractament o pregària, aquesta ment humana ha de ser portada a la plenitud de la bonesa.

Estic convençuda també que no hi ha ni un estudiant entre cent que no estigui entestat que el cos que ara té és material i mortal, i que se n'ha de desempallegar o canviar-lo amb el tractament.

L'única Ànima o cos que hi ha, és Déu, i Déu és la Ment i el cos de cada un de nosaltres. **Cada un de nosaltres és “l'Unic” expressant-se de manera individual.** La pretesa ment i cos mortal, un mortal, és una falsa representació de l'home.

Aquest malentés o falsia de la ment i del cos, un mortal, no està objectivat. “No és ni persona, ni lloc, ni cosa,” diu la Sra. Eddy. I doncs, no l'haig de destruir, ni el meno a la plenitud amb el tractament, més del què destrueixo o meno a la plenitud la meva ignorància musical. **La plenitud es fa palesa en espargir la ignorància.** Capint la música.

Jo, com una entitat eterna, no visc dins de cap malentés, ni el malentés és objectivat, viu o es mor. Un malentés o ignorància és com una ombra, sense substància, vida, ni intel·ligència.

Però l'expressió individual de l'ànima i del cos, la unitat de la meva entitat, copsada encara humanament o com un ésser humà, pot enlairar-se mercès a la pregària i eixamplar-se espiritualment d'una glòria a una altra, fins que arribi a la “plenitud de l'estatura del Crist.”

La creença que el cos que ara tenim és material, i que es pot separar de la ment humana i morir-se, tornar a la pols, només és ignorància i superstició, res més.

Jesús va demostrar per tots els temps, al cas de Llätzer i al seu, que el cos que ara tenim, no és material ni es pot separar de la ment, i que la ment i el cos, com una entitat, com l'ésser humà, no es mor. **Tant Jesús com la Sra. Eddy han ensenyat que el cos humà, que és la ment humana expressada, ha de ser portat a la plenitud, fet saludable i harmoniós, tot espiritualitzant la consciència, i que tant la ment com el cos humà, com a ésser humà, com una entitat, ha de ser absolt de la mort i de la tomba.**

Quan Jesús guarí el malalt, no es va adreçar a un pretés mal objectiu per a destruir-lo o canviar-lo amb un tractament mental o poder mental. No, Jesús no va emprar mai el mètode de la ment sobre la matèria, o de la ment sobre la ment.

Al cas de la mà contrafeta, Jesús no es va adreçar a cap mà objectiva amb el pensament de fer quelcom ni a la mà, ni a la condició contrafeta, ni a l'home.

Jesús hi contemplà l'home perfecte, i sabia que l'home amb la mà contrafeta era aquest home perfecte, per molt contrafet que semblés. Per Jesús, no hi havia imperfecció a la Ment conscient, i doncs, no n'hi havia cap a la seva expressió concreta manifestada, el cos, i puix la consciència individual reflectia la consciència única, només hi havia perfecció arreu.

Jesús contemplà la realitat. La seva consciència era la Veritat, i aquesta consciència veritable tenia dins seu la idea immutable, incorruptible, indestructible i immortal de la mà. **La veritable consciència portà a la plenitud la mà justa.**

És la tasca de cada individu descobrir la manera de tractar o pregar per a executar l'autoritat espiritual.

Quan capim clarament que una il.lusió és sempre un fals sentit de les coses i no està mai objectivada; quan capim clarament la creació de Déu tal com és, i hi veiem com Déu hi veu, i coneixem com som coneguts, aleshores

executem l'autoritat espiritual, i com Jesús, direm, “Alça't i camina,” “Jo tampoc no et condemno,” “Llàtzer, surt.” Jesús va instruir la ment humana amb paràboles sense aturador i, de mica en mica, la ment humana deixà anar els seus punts de vista falsos, les creences errònies que la ignorància li havia imposat. Si avui sospesem aquestes mateixes paràboles, les veritats que n'espigolem agafaran el lloc de la ignorància.

La nostra tasca de practicants quan un pacient ens ve a demanar ajut és reformar la ment humana. La nostra tasca és fer girar la vista de la destrucció, la discordança i la imperfecció, vers la plenitud, la perfecció i la realitat, i plantar-l'hi. És el Crist, la Veritat impersonal, que reconcilia les creences errònies amb les idees divines. És el tractament o la pregària ancorada en la realitat que allibera la ment i el cos humà.

La consciència veritable és l'únic alliberador que cal i l'únic possible.

SECCIÓ III

La Paraula Feta Carn. La il.lusió

Capir el terme il.lusió ajuda a desempallegar-se de tot malentès. El diccionari el defineix, “1. Una imatge irreal i deceptiva presentada a la visió. 2. L'estat o el fet de ser ensarronat, una impressió falsa, un malentès. 3. Una percepció que no se'n surt de fornir el veritable caràcter de l'objecte copsat. Sinònim. Delusió.”

Quan em crec, doncs, que una il.lusió és una realitat, o un objecte, o una condició, sóc sota la influència d'una impressió falsa. Sóc sota la influència d'una delusió.

Tots sabem com en pot ser de falsa una conclusió, si es basa sobre la ignorància. Les il.lusions són del tot al reialme de la ment mortal, del tot dins del reialme de la ignorància, i les il.lusions no estan mai objectivades. No són res més que conclusions falses; les il.lusions i les falses conclusions no són mai ni a la ment ni de la ment de l'ésser humà, mai ni a la ment ni de la ment que ara tinc.

Agafem un exemple que tothom sap: el miratge o l'aparença d'aigua a la carretera. No podem pas treure l'aigua de la carretera perquè sabem que no

n'hi ha. L'aigua no està objectivada, no hi és, i no omple cap espai. Sabem que la carretera és seca per experiència personal.

Donem per fet que hi ha un branquilló en un racó, i puix la claror és feble, em sembla que el branquilló es belluga i és una serp. El fet de creure que hi ha una serp al racó no objectiva pas la serp. No puc destriar la serp del bastó. Ni que em cregui una cosa, la meva creença no objectiva la cosa. **No ens hem d'allunyar mai del fet que la realitat i les seves manifestacions existeixen eternament, i que la meva creença no ha creat ni ha objectivat mai res.**

No hi ha cap serp enlloc. Tot el que hi ha de la serp és una imatge irreal i enganyosa, presentada a la visió. Per què se'm pot presentar aquesta il·lusió? Perquè ignoro la Veritat. Si sabés que el branquilló no és una serp, no podria veure la imatge d'una serp, ni podria patir la influència d'una impressió falsa.

I doncs, **la ment que ara tinc no ha fet la imatge d'una serp.** La imatge de la serp és el resultat de la ignorància i de les falses conclusions.

De la mateixa manera, la meva ment no fa una ombra. Prova-ho tant com vulguis, la ment que ara tens no pot fer una ombra. Pots veure o sentir l'ombra d'un arbre, però la teva ment no en pot fer cap, és impossible. Si pogués fer veure aquest fet a alguns estudiants que sempre es pensen que els seus problemes no són als seus cossos, però són a les seves ments!

L'ombra és el resultat de la meva relació amb la claror esblaimada, imperfecta. Ara tens clar que **no hi ha cap serp objectivada al racó, ni al branquilló, ni a la ment.** La imatge, la serp, no és feta a la ment ni de la ment, ans la veig per culpa de la ignorància de la veritat. Aquesta ignorància projecta una delusió sobre la consciència, distorsionant la visió de manera que veu una serp i no un branquilló.

Agafa l'exemple de l'aparença plana de la terra. Ara sabem que la terra no és plana. La planor és una aparença irreal, deceptiva. La planor no és a la forma manifestada anomenada terra. La planor no és de cap manera ni sobre la terra ni a la terra.

Quan penso que l'aigua a la carretera o la serp o la planor són objectes o condicions, pateixo una delusió o falsa impressió, però la delusió és

simplement una ombra a la consciència, que distorsiona la visió, de manera que veu planor en lloc de rodonesa.

Al cas de la terra, la nostra ignorància ha estat esmenada per la intel·ligència, i l'aparença de planor no ens destorba ni ens neguiteja. Sabem per experiència com en són d'errònies i falses les nostres conclusions de qualsevol cosa quan es basen en la ignorància.

M'en recordo que quan era un infant, jugant un capvespre a l'eixida, vaig topar amb una cosa fosca, i em vaig pensar que era un gos o un ós, i em vaig esfereir molt. L'endemà, em vaig adonar que aquest objecte terrorífic era una de les velles botes del pare que el gos jugant havia deixat al mig del pas.

Que diferent hi veiem a les fosques o governats per la ignorància, que il·luminats per la Veritat.

La ignorància sempre genera una sobreimposició, fent que vegem o sentim aparentment quelcom que no hi és, i aquesta sobreimposició que la ignorància sembla que crei, no és res, i amb la il·luminació mental en contemplem el no res, i la plenitud de la Veritat.

Tota mena de limitació és una imposició de la ment mortal, de la ignorància. Limitació és veure mancança on hi ha plenitud, sentir la malaltia on hi ha salut, fer l'experiència de discordança on hi ha harmonia. És com caminar a les fosques i veure coses que no hi són. De ben segur algú dirà, “Però Sra.Wilcox, jo sento que el meu problema no és de cap manera una il·lusió.”

Agafem l'exemple d'una persona al tren, el tren està aturat del tot. Aquesta persona pot tenir la sensació que el tren es belluga i que ella mateixa es belluga, quan de fet no es belluga gens ni mica; és un altre tren que es mou. Tot el que li cal fer és mirar per la finestra de l'altra banda, i les seves falses impressions es fonen. La sensació de moviment s'acaba immediatament. S'acaba al moment que sap que el tren està aturat.

Si hom esguardés la realitat del seu ésser, tan fàcilment com mira per la finestra de l'altra banda del tren, el guariment seria instantani.

La il·lusió d'un cos envellit, contrafet o malalt és com la il·lusió

del tren. Totes aquestes condicions són purament sensacions il.lusòries, i són les preteses sensacions de la ment mortal, la ignorància de la realitat de l'ésser, i no són a la ment ni de la ment que ara tenim, ni toquen més el cos que ara tenim que la planor destorba la rodonesa de la terra.

Oh, que diferents serien les coses per nosaltres si capíssim més la Veritat! Aquestes condicions aparents no són condicions. Aquestes il.lusions no són sobreimposades a la forma manifestada anomenada cos. El cos no està gens ni mica malalt, ni contrafet, ni lassat, ni envellit, perquè la Ment que ara tenim és Déu. Només hi ha una Ment, i el cos és tan perfecte com la Ment que el manifesta.

Aquestes il.lusions no són ni al què diem la meva ment, ni del què diem la meva ment. No són formulades per la ment ni per cap estat ni estadi del meu creixement mental, o pel què ordinàriament hom anomena la meva ment. **Aquestes condicions aparents són per culpa de la ignorància del nostre ésser real.**

Aquesta ignorància crea el tel de delusió sobre la consciència, distorsionant la visió, de manera que la visió veu i sent imperfecció en lloc de la perfecció i la bellesa que són eternament a l'abast. Aquestes condicions aparents, com l'ombra, són el resultat de la meva relació amb una quantitat massa minsa de la claror de la Veritat.

Quan entenc del tot que les condicions discordants fan palesa la ignorància d'alguna realitat, talment com la discordança musical fa palesa la ignorància de la ciència de la música; **quan entenc del tot que a la Ciència Cristiana, el veritable coneixement s'imposa sobre el sentit ignorant talment com la claror s'imposa sobre la foscor,** o com la claror es rebeu la foscor, **aleshores en la mesura que entenc i individualitzo el coneixement veritable, aquest coneixement veritable té poder sobre totes les falses condicions o il.lusions.**

És la ignorància tocant al meu ésser real que distorsiona la visió i veu el contrari de la Veritat. No hi ha mai cap objecte que s'hagi de foragitar, ni cap condició que s'hagi d'esmenar.

Tot el què ens cal com estudiants de la Ciència Cristiana, és la

il.luminació i la comprensió del nostre ésser veritable, i aquest coneixement ens ensenya allò que ÉS. I doncs, no haig pas d'agafar la posició o el punt de vista que la inharmonia física és el resultat de la inharmonia mental, oi? Ben altrament agafo la posició que la il.lusió és creure's que hi hagi cap inharmonia física o mental.

La creença que hi ha una inharmonia mental, és al reialme de la ment mortal, o ignorància, o il.lusió, i és com una ombra, i no és mai al reialme de la ment de l'ésser humà. I de la mateixa manera que vaig agafar la posició que no hi havia cap serp, i que la planor no existia, i que no sentia el moviment del tren, agafo la posició que la inharmonia no omple l'espai ni és res de res.

No la miro de foragitar de la ment que ara tinc, més del què en miro de fer fora la serp. Senzillament sé que no és. Déu és la ment de l'ésser humà.

Les il.lusions del pecat, de la malaltia, de l'edat, o de la mort poden semblar visió contrafeta, però mai s'han objectivat, no es poden objectivar.

No les puc fer fora de la meva ment perquè no hi són, puix Déu és la meva ment, i no les puc foragitar del meu cos perquè no hi són, puix la Ment expressada és el meu cos. Però puc encendre el llum. Saber la Veritat. El què sentim com una malaltia, deformitat, edat, i mort no són de cap de les maneres ni coses ni condicions externalitzades o objectivades. **I qui entèn la Veritat sap que de cap manera no veu ni sent aquestes coses.** Són pures il.lusions, ignorància de la Vida, de la Veritat i de l'Amor.

Al tractament de la Ciència Cristiana, no foragitem la malaltia, el patiment, la feblesa, ni la mort del cos. Ni les foragitem de la ment, com si fossin a la ment o de la ment, ans ens les mirem com una ombra que entela la ment, i hi posem més claror, més enteniment.

Totes les condicions errònies es fonen en la mesura que la ignorància que entela la ment es fon, i la ignorància es fon en atansar el meu estat o estadi mental ben a prop de la Veritat, identificant-l'hi, i portant, doncs, a la plenitud la realitat. Aleshores aquesta claror més plena i més gran de la Veritat fon les il.lusions o ombres.

No tracto ni el cos ni la condició, abrando la llum de la Veritat i veig i sé allò que és, i amb aquesta comprensió de la Veritat, refuso per impossible tota

suggerió de la ment mortal o ignorància, talment com refuso una discordança musical o un disbarat a la ciència de la matemàtiques.

Anys enrera el Sr. Kimball en una conferència, explicà la història d'una dona trastocada, que es creia que tenia els braços plens de plomes. N'estava segura. Les veia i en sentia la flonjor.

Va esmentar aquest exemple per a fer palès que la malaltia o la feblesa eren del tot delusions, i mai no estaven externalitzades ni objectivades, i que hom no podia amb el tractament desempallegar-se de les plomes més que de la serp, perquè no hi havia ni serp ni plomes. Les plomes no omplien cap espai, **no eren externalitzacions del pensament, ans distorsions de la visió o impressions deceptives.**

Fem un tractament o preguem per a què la nostra ment s'atansi a la Veritat, el Pare Ment, i s'hi identifiqui. La intel·ligència viva i conscient alliberada dins nostre, tindrà cura de la ignorància, les il·lusions.

Copsar amb ple enteniment que tota inharmonia o imperfecció és una falsia, el malentès d'un fet genuí i perfecte, seria alliberar-se instantàniament.

Allò que més li cal al nostre temps és que reconciliem el nostre estat de consciència, o sentit de l'existència, amb la Veritat de la realitat, i aquesta reconciliació o identificació no es pot fer externament, puix és sempre a dins de la consciència individual.

Sabem que a la serp no li cal reconciliar-se amb el branquilló, perquè la serp no té cap forma objectiva. A l'aigua no li cal reconciliar-se amb la carretera, perquè l'aigua no és res, no té substància ni forma. La reconciliació s'ha de fer a la consciència, i **quan la consciència s'ha reconciliat amb la Veritat, s'hi ha identificat, en aquell mateix moment la realitat omnipresent és vista i sentida.**

Les úniques formes creades que hi ha, són les manifestacions eternes de l'Esperit, i són omnipresents i indestructibles, l'única presència. La Sra. Eddy diu (*CiS* 516:6), “quan subordinem el fals testimoni dels sentits corporals als fets de la Ciència, veurem aquesta veritable semblança i reflexió a tot arreu.”

Quan Jesús desvetllà Llàtzer de la il·lusió de la mort, l'aparença de mort al cos s'esvaí de bracet d'aquesta consciència desvetllada. Això demostrà que Llàtzer, eren tan viu de ment i de cos quan semblava mort pels sentits i per la vista, com sempre n'havia estat.

La demostració de Pau no destruï el poder de matar de l'escurçó. La seva demostració féu palès que l'escurçó és una expressió particular de la Ment. Els escurçons no han estat mai res més que l'ésser de Déu, i tanmateix, puix molta gent es creia un concepte erroni, que l'escurçó era un objecte, i aquest objecte tenia vida en si mateix i de si mateix, aquesta gent es moria de la fiblada.

Es morien, no pas per culpa del seu malentès que l'escurçó existia com una cosa objectivada, ni perquè un escurçó els hagués fiblat, ans **perquè es creien la delusió.**

Oh! Quin munt de vosaltres passeu temps i temps enfonsats dins de la inharmonia perquè heu objectivat el VOSTRE malentès de l'home fent-ne un espós, una esposa, o un enemic, i heu donat vida a aquesta il·lusió?

Daniel estava prou il·luminat per la Veritat, sabia que els lleons són inofensius i pacífics. Sempre han estat, i sempre seran l'eterna manifestació de l'Esperit. No s'havien de destruir pas. Un lleó sempre serà un lleó que jeu amb el xaiet, però el nostre malentès que veiem com un lleó carnívor canviarà a mesura que la nostra falsa creença es reconciliï amb la Veritat de la creació de la Ment.

Quan la humanitat assoleixi el veritable concepte de la seva Divinitat, la ment i l'esperit s'harmonitzaran, i la Veritat regnarà suprema, i el cel es farà visible aquí a la terra.

Jesús, mentre es manifestà en una forma humana, féu palesa pels sentits i per la vista la Veritat que presentà. Va exposar davant del món la prova que el pecat, la malaltia, la mort, l'esclavatge i la limitació no tenen ni poder ni presència.

Aquesta és la visió exaltada, i sense aquesta visió perim. Tu hi estàs a punt. La trobaràs a cada pàgina dels nostres llibres. És una visió més enlairada que

una bona creença, una convicció, o la fe. És comprensió. Hi estàs a punt. Hi estic a punt. És una visió de comprensió o de coneixement veritable, i amb aquesta visió el món esdevindrà carn.

Que la gloriosa Ciència de l'Ésser celestial que visionem i estudiem, es faci palesa a la nostra vida diària; aleshores la raça serà enlairada, la terra beneïda, i la demostració i la prova del cel aquí, a l'abast, es farà visible amb el guariment dels malalts, la resurrecció dels morts, i el rescabament del paradís. Tenim a l'abast una nova era de Cristianisme pràctic, una era on el poder i la glòria de la visió espiritual ens fa a mans la demostració de la realitat de totes les coses.

La demostració o realitat de totes les coses es farà palpable sense fallar en emprar el poder de la claror espiritual sobre els sentits entenebrits, i de la Ciència Divina sobre les falses creences.

Vull presentar una veritat fonamental, i per aclarir-la i ajudar els membres d'aquesta associació que són a les beceroles de la pràctica de la Ciència Cristiana, posaré un exemple.

Aquesta veritat fonamental és “TOTES LES COSES SÓN MENTALS I ESPIRITUALS.” És meravellós capir que totes les coses són, per força, formacions de l'única Ment conscient, i que totes les coses, pel mateix caràcter de la Ment, són per força espirituals.

Me'n recordo ben bé quan vaig capir, per primer cop, que **totes les coses de què sóc conscient són pensament i no són mai externes ni separades del què anomeno la meva ment.** Això que anomeno la meva ment, no veu gairebé mai les coses tal com realment són.

Un cop, a casa de la Sra. Eddy, un dels seus bonics cavalls presentava un clam seriós de malaltia. Se li va fer saber, i substancialment digué, “La manera com veus el cavall no és la realitat de la idea.” El Dr. Powell digué, “Les coses no són el que semblen.” (No, les coses són el que són) Són figures de la veritat. Si la nostra fe fos més simple, les veuríem tal com són, expressions de la Divinitat en formes que anomenem materials.

La Sra. Eddy ens ensenyà que la pretesa ment humana ha afaïçonat dins seu el seu propi concepte de cavall, i de bracet d'aquest concepte, les qualitats d'estar bo o malalt. També ens ensenyà que aquesta pretesa ment li forneix a tothom el seu mateix concepte de cavall. I ens ensenyà que aquest bonic cavall, que admirem tant, era, de fet, del tot, dins del reialme de la consciència com una imatge o idea.

Ens ensenyà que la Ment Divina era l'únic poder que pot formular una idea, i que la Ment Divina era la substància i el caràcter de cada idea particular, i que la Ment Divina, doncs, era l'única substància i realitat del què la ment humana anomena cavall.

Ens ensenyà que no ens calia guarir un cavall, ans restaurar la nostra visió, treient-la de la ignorància, del concepte fals, i posant-la a la veritat, al reialme de la consciència. La tasca no era fer-li res al cavall, puix l'únic cavall que hi havia, ja era perfecte, i ens ensenyà que l'únic cavall veritable era un i el mateix cavall a cada consciència individual.

Vam capir del tot que el cavall, que véiem material i malalt, havia de ser vist tal com realment era. No havíem de canviar un cavall malalt per un cavall sa, ans havíem de canviar el nostre pensament, de la creença a la Veritat. També vam capir del tot que la Ment Divina era el Jo, o Ego, present, que anomenem el jo personal, i aquesta Ment Divina, present, era conscient i veia el seu contingut o idea, el cavall.

Al cavall no li calia guariment. La Sra. Eddy només ens retornà la visió per a veure la Veritat o el fet, que **l'única Ment present era conscient de la Seva pròpia perfecció**, i amb el rescabament de la Veritat a la nostra visió, i el refús de la creença, el cavall se'ns va fer visible tal com sempre ha estat.

Aquest fóu el primer cop que vaig copsar clarament el fet que **un Científic Cristià no se les heu amb els efectes**. Si un Científic Cristià té la Ment Divina com l'única Ment, aquesta Ment veu i és conscient de la seva pròpia identitat i **aquesta consciència és l'efecte**.

Vaig capir per primer cop que si li deixava gens de lloc a la pretesa ment mortal, aleshores aquesta ment humana, la ignorància, veuria i coneixeria els seu concepte imperfecte, un cavall malalt que li calia guariment. **Vaig**

capir la necessitat imperativa de servir el fet de la Ment Divina.

Ben cert, sembla que hi hagi una pretesa ment humana que veu i sent els continguts i qualitats del seu propi erroni sentit mortal, i per a què l'anomenat jo personal, pugui veure i sentir el bé, haig de capir que la Ment divina, l'únic Jo o Ego, és l'única realitat del què en dic la meva ment. **Aquesta Ment, la causa del bé, que es veu i se sent a si mateixa éssent tots els bons efectes, ha de ser la meva sola i única consciència.** De fet, no hi ha cap altra Jo ni consciència.

És el Salvador o la Veritat impersonal, la Ment Divina, la que veu la Seva pròpia imatge i semblança. La ment humana només pot veure l'home com el concepte que té de si mateixa, que és sempre material, corpori, mortal i finit, i mentre jo vegi o em cregui que l'home és realment material, finit i corporal, el Salvador o la Veritat impersonal no és a la meva consciència.

Cada matí, i molts cops cada dia, declaro, “El Jo o Ego o Ment, el Salvador que és aquí, és conscient de Si mateix, i aquesta consciència de Si mateix és la Seva idea, o la Seva imatge, i és el seu fill individual expressant-se com la intel·ligència divina o jo mateix; Déu mateix, com idea, és jo mateix.” Us adoneu com n'és de cabdal tenir ben present aquesta Ment que hi veu, sap i ho és tot tal com realment és? Capiu que aquesta Ment és l'única Ment? La Ment Divina és la gran autora de tots els Seus fills, els fills i les filles de Déu, que a la nostra experiència humana veiem com homes i dones; tanmateix, els hem de veure com són, “expressions de la Divinitat en formes que anomenem materials.”

Tots i cada un de nosaltres som la revelació infinita de l'únic Ésser conscient, i expressions diverses de l'única Ment Divina. Som l'univers Espiritual.

Déu, o l'única Ment, és l'existència, la substància, el caràcter, i la intel·ligència de cada un de nosaltres. Tal com el sol o l'única llum és la substància i l'esclat de tots els seus raigs, l'Ésser, Déu, l'única llum, és tot el que hi ha. Déu, o la Ment, és tota la realitat de cada un dels seus fills i de tots els seus fills. No hi ha res tret de la Ment Divina expressant-se i revelant-se infinitament.

La Funció de l'Home

La funció de l'home, o la funció dels fills i les filles de Déu, que veiem com homes i dones, no és mai cap altre que la reflexió. L'home, la idea de Déu rep tot el seu ésser de la Ment i li torna a aquesta Ment el fet del Seu propi Ésser. Un reflex sempre fa dues coses, rep i torna allò que rep. D'aquesta manera la reflexió estableix el gran fet o entitat de la Ment Divina com la seva única entitat.

De la mateixa manera, humanament, la idea que tens de tu mateix et torna el fet del teu propi ésser, i et fa una entitat. **Si poguéssim enrecordar-nos que “Per mi mateix no puc fer res,” podríem capir més acuradament que vivim una reflexió constant.** Hauríem de capir la importància cabdal de la nostra funció i propòsit diví, la de ser reflexió.

Un cop la Sra. Eddy li digué substancialment a un estudiant, “A cada mortal se li ha ensenyat a creure que té la capacitat de crear moltes coses, dit altrament, de ser l'afaiçonador de moltes coses.” A cada mortal se li ha ensenyat que per si mateix pot fer una casa, una carrera, guanyar-se la vida, produir una condició, una atmosfera, o una organització, i tot malgrat la declaració Bíblica, “El Senyor és el teu creador.”

Déu és el Principi i la Vida de totes les Seves idees. Ell és la deu de tot el que afaïçona la vida. La vida de l'home és, doncs, creada. Déu l'ha fet, i és de l'home en la mesura que l'home és reflex. **Aquest és l'ésser i la funció de l'home, reflectir Déu.**

Quin argument és aquest, que hom està bo o malalt, que tinc casa meva, la meva família, el meu compte bancari, la meva església, la meva disposició, tret de la creença que podem crear coses, que podem fer? De fet, només podem reflectir la Ment divina, i gaudim de la capacitat infinita de reflectir-La.

Vull repetir i deixar ben clar tocant a la reflexió:

1. Podeu adonar-vos que humanament no existiríeu per vosaltres mateixos si no fos per la idea que teniu de vosaltres mateixos.
2. És la idea que teniu de vosaltres mateixos que us fa una entitat.
3. La idea de la consciència de vosaltres mateixos no és vosaltres? No abasta

aquesta idea de la consciència tot el que sou?

Reflexió

1. La Ment Divina té una idea de Si mateixa, i la idea que la Ment té de Si mateixa és l'home.
2. La Ment és, doncs, Ment o existència, perquè té la idea o consciència de Si mateixa. Aquesta idea Li torna el fet del Seu propi Ésser.
3. Ara us podeu adonar del propòsit diví o funció de l'home, la de idea o reflex.
4. No hi hauria un únic fet a la creació de la Ment, si l'home no en fos la idea o reflex.
5. No és, doncs, la idea que Déu té de Si mateix igual que Ell, ni que En depengui? No abasta la idea, doncs, tot allò que és la Ment? Heu d'admetre que la idea de la Ment ho enclou tot, com la Ment.

Reflexió Pràctica

1. Per què, doncs, un Científic Cristià agafa unes quantes coses que voldria veure fetes i mira que passin?
2. Hi ha la tendència, del tot legítima, entre els Científics Cristians de demostrar quelcom, demostrar salut o demostrar baldor.
3. Però el fet és que la Ment Divina és ara, i ho és Tot. L'home, la idea o reflex, és ara. Hom no pot fer cap demostració mentre es cregui que passarà quelcom que ja no sigui veritat i existent, i que ja no sigui nostre.
4. No hi ha cap home a l'univers que no sigui l'expressió absoluta d'un Déu infinit, i que no sigui la idea de tot el bé.
5. Hi ha una idea infinita o consciència, i això abasta totes les coses, abasta l'univers, abasta tot el que vol dir “lloc,” tot el que vol dir “pla,” tot el que vol dir “oportunitat.”

6. No hi ha res més gran ni fora de la idea que Déu té de Si mateix. La baldor de Déu que ho enclou tot és manifestada. **Déu i l'home són un.**

La panacea per a vèncer tota mena de por és la vostra unió amb Déu. Al moment que el pensament de la por és esbotzat, els mitjans per fugir-ne es fan visibles.

Allò que us fa basarda és l'odi, i allò que odieu és la basarda. Netejar la ment i treure'n l'odi, foragita en gran part la vàlua de la por.

El vostre enemic és aquí per beneir-vos. Puix heu cridat Déu en aquesta imatge astorada de creença humana, Déu s'ha manifestat.

La identitat permanent de Llätzer fóu bona de replegar el seu cos de la mort i de la podridura, i manifestar-lo perfecte, puix tenia vida eterna, i l'Esperit era a cada cèl.lula i fibra de la seva consciència.

No hi ha seguretat a la consciència humana. L'Esperit és joiós i conscientment lliure, i la saviesa humana no el pot limitar.

Quan treballeu amb la Veritat, treballeu amb el concepte mental de la Veritat.